

Dødens sendebud

For mange, mange år siden vandrede en kæmpe hen ad landevejen. Pludselig sprang en fremmed mand henimod ham og råbte: "Holdt, ikke et skridt videre." - "Hvad for noget," sagde kæmpen, "du lille fyr, som jeg kan knuse mellem fingrene, vover at træde i vejen for mig. Hvem er du, siden du tør tale så dristigt." - "Jeg er døden," svarede manden, "ingen kan modstå mig. Også du må adlyde mine befalinger." Men kæmpen nægtede det og begyndte at kæmpe med døden. Det var en lang, voldsom kamp, men til sidst fik kæmpen overhånd og gav døden sådan et slag, at den sank om ved siden af en sten. Kæmpen gik sin vej, og døden var så mat, at den ikke kunne rejse sig. "Hvad skal det blive til, hvis jeg bliver liggende her," sagde den, "så dør der jo ingen, og verden vil blive så fuld af mennesker, at de ikke kan røre sig." Lidt efter kom et ungt menneske hen ad vejen, frisk og rask, mens han sang og så sig om. Da han så døden ligge afmægtig der, fik han ondt af ham, gik hen og hjalp ham op, gav ham noget styrkende at drikke og ventede, til han kom til kræfter. "Ved du nu også, hvem det er, du har hjulpet?" spurgte den fremmede så og rejste sig op. "Nej, jeg kender dig ikke," svarede den unge mand. "Jeg er døden. Jeg skåner ingen og kan heller ikke gøre en undtagelse med dig. Men for at vise dig min taknemmelighed lover jeg dig, at jeg ikke skal komme bag på dig. Først når jeg henter dig, skal jeg sende bud til dig." - "Ja, ja," sagde den unge mand, "det er jo altid en fordel, at jeg ved, hvornår du kommer, og indtil da kan være ganske sikker for dig." Derpå drog han videre lystig og glad, og tænkte ikke på den dag i morgen. Men hans ungdom og sundhed varede kun kort. Han blev syg, og smerterne plagede ham om dagen og holdt ham vågen om natten. "Dø skal jeg da ikke," tænkte han, "døden sender mig jo først bud. Jeg ville bare ønske, at denne slemme sygdom var forbi." Så snart, han var blevet rask, begyndte han igen at leve på sin gamle, lystige vis. En dag var der pludselig en, der slog ham på skulderen, og da han vendte sig om, stod døden der. "Følg mig," sagde den, "nu slår den time, hvor du må sige farvel til denne verden." - "Hvad for noget," sagde mennesket. "Du lovede jo, at du ville sende mig bud, før du selv kom. Det har du jo ikke gjort." - "Ti stille," sagde døden. "Har jeg ikke sendt det ene bud efter det andet. Kom ikke feberen og

rystede dig og kastede dig på dit leje. Har dit hoved ikke smertet. Har gigten ikke faret dig igennem alle lemmer. Hørte du ikke en susen for dine ører. Mærkede du ikke, hvor dine tænder smertede. Blev det ikke sort for dine øjne. Og frem for alt, har ikke min bror søvnen hver aften mindet dig om mig. Lå du ikke hver nat, som om du allerede var død?" Mennesket vidste ikke, hvad han skulle svare, føjede sig i sin skæbne og gik bort med døden.

* * *